

Čís. 601.

Zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., o zajištění půdy drobným pachtýřům.

Spolupachtovaný pozemek nepřestává býti částí hospodářského celku (§ 3, odstavec čtvrtý zákona) tím, že ho pro hospodářský celek jako takový není právě nutně zapotřebí.

(Rozh. ze dne 20. července 1920, R I 476/20.)

Ohláška drobného pachtýře byla okresním soudem odmítnuta. **D ů v o d y:** V tomto případě nejde o pachtýře zemědělského podniku, jakého zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., označuje jako drobného pachtýře, chtěje mu pachtovanou zemědělskou půdu zajistiti. Žadatel jest mlynářem a jako takový má od velkostatku v pachtu mlýn čp. 29 v D. s příslušenstvím a nyní požadovanými pozemky ve výměře 4 ha 03 a a 19 m². Pozemky ty tvoří ode dávna hospodářské příslušenství mlýna a s ním jeden hospodářský celek, jednu živnost, jeden statek a na takové hospodářské celky nepřísluší dle § 3, poslední odstavec, pachtýři požadovací právo. Mlýn bez pozemků, o něž jde, nemohl by samostatně hospodářsky existovati. Citovaný zákon souvislost pozemků s podniky průmyslovými výslovně respektuje (tak v § 5, poslední odstavec, v § 6, poslední odstavec). Intencí zákona jest zajistiti půdu dosavadním pachtýřům zemědělských pozemků, aby na nich mohli jako na vlastních dále hospodařiti (§§ 1 a 3 zákona), ale vyloučiti všechny pachtu, které nelze čítati k drobným nebo dílcovým pachtům. Rekursní soud potvrdil usnesení první stolice, dodav k jejímu odůvodnění toto: Pacht vztahuje se na živnostenský podnik, takže stěžovatele nelze pokládati za drobného pachtýře ve smyslu zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., nýbrž za pachtýře celku. Takovému pachtýři nepřísluší však požadovací právo ani na pachtovaný celek ani na jednotlivé pozemky, které s tímto podnikem jedinou smlouvou byly propachtovány a k celku tomu hospodářsky přináležejí ani tehdy, kdyby jich k provozování samé živnosti nebylo nezbytně potřebí. Podobně nemůže pachtýř dvora požadovati některé z pozemků s tímto dvorem pachtovaných, třebaš tento celek mohl i bez nich obstáti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel při svém výslechu dne 11. června 1920 sám udal, že pachtovaný objekt uvedený ve smlouvě ze dne 31. prosince 1913 (mlýn čp. 29 v D. zvaný Starohutský s příslušenstvím) tvoří samostatný hospodářský celek, což vyplývá ostatně také zřejmě z obsahu smlouvy pachtovní, ve které smlouveno též jednotné pachtovné 760 K ročně, byť se zároveň uvádělo, že z tohoto pachtovného připadá na pozemky 160 K a na vodní sílu a hostinskou živnost 600 K. Pachtýři hospodářských celků však podle § 3, odstavec čtvrtý zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. nepřísluší právo požadovací. Námitku, že některých z pozemků, při mlýně se nalézajících, není potřebí k provozování tohoto hospodářského celku,

správně vyvrátil soud rekursní poukazem na to, že dle dotčeného ustanovení zákona ani pachtýř dvora nemůže požadovati některé z pozemků se dvorem pachtovaných, třebaš tento mohl i bez nich obstáti. Povinnost vlastníka, postoupiti pachtýři do vlastnictví jiné pozemky stejné výměry nebo stejné hodnoty, nastává jen za předpokladů § 6, odstavec čtvrtý zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 Sb. z. a n., kterých tu však není.

Čís. 602.

Protí právnímu názoru, sdělenému v úředním styku soudem veřejnému úřadu, nepřísluší účastníku právo k opravnému prostředku, byť i právním názorem dotčeno se bylo jeho zájmů.

(Rozh. ze dne 20. července 1920, R I 482/20.)

V záležitosti vyměření paušálního poplatku za soudní péči o svěření L. dle čís. nařízení ze dne 15. září 1915 čís. 279 ř. zák. obrátilo se ministerstvo financí na svěřenský soud o vyjádření, zda tím, že pensijní normál byl svěřenským soudem schválen, staly se pense, tomuto normálu odpovídající, pro všechnu budoucnost dluhem svěřenským. Svěřenský soud zodpověděl dotaz tímto dopisem: V záležitostech reálného svěření L. byl odtud schválen dvojí pensijní normál. První z roku 1908 tvořil náhradní smlouvu dle pensijního zákona ze dne 16. prosince 1906, čís. 1 ř. z. pro rok 1907 a byl schválen zdejší usnesením ze dne 21. dubna 1909. Druhý statut pensijní z roku 1916 byl přizpůsoben pensijní novele obsažené v čís. nař. ze dne 25. června 1914 č. 138 ř. z. a došel svěřenského schválení usnesením ze dne 30. listopadu 1918. Přikládáme k nahlédnutí obojí usnesení a všechny spisy k nim se vztahující. Svěřenský soud nepokládá placení pensí dle schválených pensijních normálů za dluh fideikomisní v tom smyslu, že by sám svěřenský kmen byl za pense nějak zaručen, naopak klade služební pense jako doplněk běžných služebních platů na roveň oněm hospodářským výdajům, které každý majitel svěření k dosažení výtěžků dle §§ 631, 512 obč. zák. ze svého podniká. Nároky pensijní na svěřenských nemovitostech se nezjišťují. Schválení svěřenské mělo hlavně ten účel, aby přijatým pensijním statutem byli vázáni mimo držitele svěření i všichni jeho svěřenští nástupci, tak aby v té příčině byla zaručena kontinuita. Stalo se tak v zájmu pojištěných zřízenců, aby oni byli ohledně svého zaopatření pro invaliditu a stáří uklidněni; mělo tím však zároveň býti poslouženo řádnému hospodaření na svěřenských panstvích, neboť zajištěním řádných platů pensijních lze získati a vychovati odborně kvalifikovaný, spolehlivý, vytrvalý a věrný personál. Na předchozí okolnosti ukazují sami svěřenští účastníci v podání, kde se j na to klade důraz, že podle § 17 pens. normálu z oněch pensijních příspěvků, jež sami zaměstnanci odvádějí, bude utvořen alodní fond, který jednou vystačí k úplnému uhrazení všech zaopatřovacích platů. Do té doby jsou ovšem dočasní majitelé svěření povinni veškeré zaopatřovací platy hraditi ze svého. Držitel svěření, zvědév o tomto dopisu svěřenského soudu, vyžádal si jeho opis a podal pak do vyřízení dotazu na vrchní zemský soud rekurs potud, pokud ministerstvu